

[A. Svensson.]

andet, saa kan den maaske fastslaa over for Omverdenen, at vi ganske naturligt ogsaa inden for Regering og Rigsdag følger Udviklingen i Sydslesvig med den største Opmærksomhed, og at det ligger det danske Folk meget paa Sinde, at vort Mindretal faar saadanne Arbejdsvilkaar ogsaa under den forhaandenværende Besættelse, at dansk Liv kan leves fuldt og helt dernede.

Jeg har ligeledes med Glæde erfaret, at den danske Gesandt i Moskva, Minister Døssing, har opnaaet en Aftale med de sovjetrussiske Myndigheder om, at danske Sydslesvigere, som har kæmpet paa Østfronten og er taget til Fange af Russerne, vil blive sendt hjem snarest gørligt. Jeg tror, at vi alle værdsætter denne Imødekommenhed fra russisk Side. Den højtærede Udenrigsminister har lige oplyst, at en lignende Aftale har kunnet opnaas med de engelske Myndigheder. Dèr vil jeg dog gerne have Lov til at fremhæve, at der i den senere Tid er indgaaet flere Klager til mig over, at det tager saa lang Tid at faa danske Fanger fra Sydslesvig, som opholder sig i engelske Fangelejre, hjemsendt. Hvis det er Tilfældet, beder jeg om, at der ogsaa dèr maa blive gjort alt muligt for at hjælpe dem af vore Landsmænd, som er i engelsk Fangenskab, til hurtigst muligt at komme hjem.

Regeringen har gentagende fremhævet det første Afsnit i den Udtalelse, som blev fremsat ved Rigsdagens Aabning angaaende Grænselandet, Afsnittet vedrørende Grænsen. Hvad enten den enkelte nu ser saadan eller saadan paa Grænsespørgsmaalet, saa kan vi vel alle være enige om, at det danske kulturelle Arbejde i Sydslesvig staar vort Hjerte nær, og at vi maa staa som en Mur bag det danske Mindretal, hvor det gælder de bedste Muligheder for den folkelige Udvikling. Dette sidste svarer jo til Afsnit 2 i Regeringens Udtalelse, som jeg hermed anbefaler til samme Bevaagenhed som den, der er bleven Afsnit 1 til Del. Hvad der til sin Tid kan foretages til Værn for det danske Mindretal Syd for Grænsen, naar Fredskonferencen paabegynder sit Arbejde, kan vi ikke paa det nuværende Tidspunkt danne os nogen Forestilling om. Der maa her en Afklaring til, som kun den kommende storpolitiske og den specielle sydslesvigske Udvikling kan tilvejebringe. Hvad vi kan nu, ligger paa den Linie, jeg her har trukket op, og jeg gaar ud fra, at Regeringen med al den Vægt, det giver, at vi er en allieret Nation, kraftigt vil træde i Skranken for det danske Mindretals kulturelle Behov, hvor og naar det maatte være tiltrængt.

Inger Gautier Schmit: Naar den ærede Ordfører for Socialdemokratiet udtalte, at der muligvis var Taktik i denne Forespørgsel, maa jeg paa det skarpeste tilbagevise en saadan Tankegang. Jeg synes, at Spørgsmaalet er alt for stort til, at det kan komme ind under en saadan Betragtning. Jeg synes, at der ligger en Mistænkeliggørelse over for Partiet Venstre i, at man tiltror os saa daarligere Motiver med Hensyn til et Spørgsmaal af en saa stor Betydning for vort Land og for være Frænder sydpaa. Nej, det er ikke Taktik. Vi synes, at dette var det rette Forum til at drøfte, hvordan vore Landsmænd havde det Syd for Grænsen. Vi skal ikke stille nogen højtravende Udtalelse op, men vi skal tale ganske jævnt og stille og ærligt med hinanden om det. Jeg er ganske vis paa, at det af det danske Folk er blevet følt som en Frigørelse, at der ogsaa i det danske Folketings tales om vore Frænder sydpaa.

Som Udenrigsministeren sagde, er der ført mange Forhandlinger med de Allierede, i dette Tilfælde Englænderne, men det faar Menigmand ikke at vide. Men det, som Menigmand spørger om og trænger til at faa Svar paa, er, hvordan de har det dernede, hvordan de er tilpas under de ændrede Forhold, og om der bliver gjort nok for, at de nu ogsaa kan faa de bedst mulige Kaar. Det er det, den jævne Dansker spørger om, og det er det, som vi fra Venstres Side vilde spørge Udenrigsministeren om, og det er det, den højtærede Udenrigsminister har svaret paa.

Vi fik at vide, at der har fundet en hel Del Henvendelser Sted, Masser af Skrivelser er sendt frem og tilbage. Men naar man saa skal spørge — og det er jo det, det kommer an paa —, hvad der er kommet ud af alle disse Skrivelser, staar der endnu et stort Spørgsmaalstegn. Thi den højtærede Udenrigsminister kan jo ikke sige, at Forholdene er ideelle dernede, og navnlig tror jeg, at den højtærede Udenrigsminister efter sit Besøg i Flensborg, hvor han har haft Samtaler med Danske, er blevet overbevist om, at der er mange vanskelige Ting, som endnu staar uden Løsning.

Jeg tænker her navnlig paa de kulturelle Forhold, og jeg tænker her paa den blokerede Grænse, hvor det er uhyre vanskeligt at komme frem og tilbage. Gennem de mange Aar, jeg har arbejdet som Bestyrelsesmedlem i „Dansk Kirke i Udlandet“, har jeg fulgt hele det kulturelle Arbejdes Udvikling nede i Sønderjylland og i Sydslesvig, og jeg kan sige, at det er et Arbejde, som har haft en ganske overordentlig stor Værdi for de Danske dernede. Men de samme Vanskeligheder, som herskede under Naziststyret med Hensyn til at komme frem og tilbage over